

Min kallelse – syster Antonia Wurzer OSF

Några präster och systrar har berättat för mig att de under tiden där de mottog den första kommunionen blev medvetna om sin kallelse. Så var det också för mig. Kaplanen som undervisade oss i skolan lärde oss att Jesus ville ha en personlig relation med var och en av oss och att man i bönen kunde prata med honom som med en vän.

In den lilla byn i Sydtyskland där jag växte upp på femtio- och sextiotalet präglades hela samhällets liv av kyrkoåret med dess högtider. Nästan alla invånare var katoliker och den sociala kontrollen var hög. Ordensfolk semestrade hos sina släktingar och några kom från Afrika eller Sydamerika och berättade och visade upp bilder om sin verksamhet. En moster var nunna. Därför var ordenslivet inget främmande.

På den tiden var jag inställd på att bli lärare som min pappa och att bilda familj. Under tonårstiden var det socionom eller psykolog jag tänkte utbilda mig till. När jag gick på det tyska gymnasiet där man läste till Abitur (studenten) var det inte så populärt att vara troende och praktisera tron så jag fick utstå mycket. Jag var ju uppfostrad att ifrågasätta allt och inte ta någonting för givet, inte heller Guds existens. Då var det min far som väckte tanken om jag ville läsa teologi på universitetet för att kunna reflektera kring tron.

Under ett år läste jag latin, grekiska och hebreiska och introducerades i teologiska ämnen innan jag flyttade till Tübingen för att studera på riktigt. På studenthemmet lärde jag känna kompisar som också var intresserade av att söka sin kallelse. Vi bildade en bibelgrupp, en bönegrupp och gick till mässor tillsammans. Vi reste också till ungdomsdagar och när klostren bjöd in folk till reträtter, stilla dagar eller öppet hus. En präst som ledde en reträtt blev min andliga vägledare fram tills jag trädde in i klostret. Han hjälpte och lärde mig mycket om att utvecklas – i bönelivet och bikten men också i kunskapen om min personlighet och karaktär, gåvor och brister, gränser och möjligheter.

Under tiden var jag engagerad i en andlig rörelses ungdoms- och studentarbete och fick många upplevelser med läger och resor men också seriös fördjupning i kyrkans lära och tradition genom diskussioner kring till exempel relationen mellan tron och naturvetenskap. Jag upplevde gemenskapen kring mässan och tillbedjan men också bibelord som träffade rakt in i hjärtat såsom Joh 15,5 *"Jag är vinstocken, ni är grenarna ... utan mig kan ni ingenting göra"* eller Rom 8,28 *"Vi vet att Gud på alla sätt hjälper dem som älskar honom ..."* blev viktiga på vägen.

Så småningom förstod jag att det var ordenslivet jag ville leva men inte kontemplativt i ett slutet kloster. Att leva i ett systraskap och samtidigt jobba inom kyrkan och i samhället attraherade mig. Efter studietiden jobbade jag i två år i mitt hemstift som pastoralassistent. En gruppresan till Assisi gjorde klart att den franciskanska spiritualiteten kändes rätt och efter

en tids uppehåll i klostret för att prova på livet där anmälde jag mig som aspirant i Kloster Siessen.

Nu, 39 år senare, har jag inte ångrat det. Även om det inte alltid har varit en dans på rosor har gemenskapen alltid varit ett stort stöd och ett nätverk att leva kallelsen och blir det ännu mer när man håller på att bli gammal. Efter novisiatet har jag jobbat som lärare, inom sjukhussjälavården och med hospisarbetet. Jag har också arbetat med reträtter och stilla dagar, med andlig vägledning inom moderhusets verksamhet och som rådssystem i hela gemenskapens styrelse.

Vid 55 års ålder kom jag hit till Sverige och det gav en stor chans för att leva kallelsen på riktigt. Här fick jag också arbeta inom fängelsesjälavården. Jag är väldigt tacksam för Guds trofasthet och kärlek till mig. Jesu ord till Petrus - Mk 10, 29+30 - blev min erfarenhet: *"Sannerligen, var och en som för min skull har lämnat hus eller bröder eller systrar eller mor eller far eller barn eller åkrar skall få hundrafalt igen. Här i denna värld skall han få hus och bröder och systrar och mödrar och barn under förföljelser, och sedan evigt liv i den kommande världen".*

23/04/2021 - Sr. Antonia Wurzer OSF